

Jednorozec.“ Napoly sa sklzála a napoly zoskočila z Lotinho chrbta, vyšplhala sa na iný spadnutý strom a pritom napínala nos ako lovecký pes. „Je tam. Pri vode.“

„Je to môj ocko? Je to strieborný jednorozec?“ opýtala sa Lottie natešene a zvýšila hlas. Pomedzi tieto stromy už predtým cválala s ockom a zdali sa jej naozajstné, hoci Sofie si to nemyslela. Bola to jedna z najvzrušujúcejších vecí, aké kedy urobila. Lottie dychtivo potriasla hrivou, chcelo sa jej bežať, uháňať, povystierať svaly, ktoré jej začali na nohách tuhnúť.

Sofie zagúľala očami. „Som veľmi múdra, Lottie, a mám ten najvycibrenejší nos. No nedokážem ním rozlíšiť farby. Je väčší než ty a zdá sa, že pred chvíľou bežal. Toto ti nestačí?“

„Asi je to ocko,“ zašepkala Lottie a opatrne si vykračovala cez papradie. Priblížili sa k rieke, no nevideli ani len záblesk jednorozca. Voda prudko tiekla a Lottie si bola istá, že sú tesne pri vodopáde, ktorý už predtým videla. Hrmotal a bublal po kameňoch, vytváral drobné jazierka a potôčiky, ktoré sa svižne valili, a Lottie sa doň túžila ponoriť a pocítiť na kopytách ľadový chlad špliechajúcej vody, ktorá jej premáča jemné zlatisté chumáče na priehlavkoch.

„Pozri!“ šepala Sofie a zavolať Lottie späť, práve keď zľahka hrabala nohami na brehu. „Tam je!“

Nebol to jej otec. Namiesto krásnej striebornej srsti, ktorá svieti ako mesiac, malo toto stvorenie farbu čiernej polnoci. Zastavil sa, aby sa napil, zohol mocný krk a hrivu spustil k vode.

Lottie naňho chcela zakričať, no nenabrala odvalu. V tých svojich podivných snoch nikdy predtým nevidela ozajstného jednorozca, iba svojho ocka, ale keďže tieto bytosti žijú na skrytých a odľahlých miestach, vedela si predstaviť, že asi budú ostražití.

Akási predtucha nebezpečenstva určite jednorozca varovala. Odrazu zodvihol hlavu, prudko sa otočil a zadnými nohami vyšplechol vodu. Na stotinku sekundy sa pozeral priamo na Lottie a potom sa vrhol do plytkej vody a odcválal preč. Spod kopyt mu vyšplechúvali veľké oblaky kvapôčok vody, ktoré sa vznášali vo vzduchu a trblietali sťa diamanty.

Lottie si povzdychla a Sofie naňho nahnevane zabrečala, on však zmizol v zákrute potoka. Obe tam zostali stáť a uprene hľadeli na rozvírenú vodu.

„Vôbec nič som neurobila,“ zahundrala Lottie. „Ako sa nás len mohol báť? Ja som predsa tiež jednorozec!“ Preletela pohľadom po svojej zlatej srsti a hrive, ktorá jej voľne splývala na pleciah. Potom sa pozrela na Sofie, ktorá so svojím drobným čiernym telom jazvečičky a s veľkým ryšavým obočím očividne nepatrila medzi tvory, ktoré často vídať v dažďovom pralese. Psíček na ňu zlostne hľadel.

„Nie je to moja vina, Lottie!“ vyštekla. „Ja som ti ho predsa našla, či nie?“

„Áno, prepáč...“ Lottie potriasla hlavou a trblietavý les okolo nej sa rozplynul a zanechal ju klipkať očami v tme detskej izby.